

A dilettáns rigmusfaragó jóbarát búcsúzik Ivántól, a zseniális tehetségtől, fájdalmas szeretettel:

Neved alapján már lehetnél
De Te több voltál: "Hóditó"
Dalaid szívekbe lopóztak
Üzeneted mint bódító
mákony, bekúszott a lelkünkbe
elvarázsolta tudatunk
arról szólt, ami benn, a mélyben
fáj. Mondani mégsincs utunk.
Helyettünk szóltál örök ifjú
Szívedben kuncogott a gyermek
Aki élvezte a játékot
Nem bánva, hogy múlnak a percek.
Megőrzöm amit nekem írtál
Mindig dalol benn, a szívemben.
Te tudtad, mi az élet titka,
S most, amikor a lelked lebben
S időtlenség lesz otthona,
Dalaiddal maradj közöttünk
S ne hagyd el minket már soha!

Drága Barátom, Iván, kísérjenek és vigyenek szárnyukon Téged az én
Angyalaim. Vigyenek abba a valóságba, ahol Te, én, mi, mind egyek vagyunk.

Örök barátsággal, szeretettel: Bagdy Emőke, Zsolti a Te pártfogoltad, Noémi, és
mindnyájan, akik örökké szeretünk.